

»Det var hans egen Skyld. Han var den udæskende Part — det veed du.«

»Du sagde dog selv, dengang du kom hjem, at du skammede dig over din Opførsel.«

»Naa ja, jeg blev hidsig. Den Skavank har jeg nu engang, og det veed Johannes bedst. Som Dreng — ogsaa som Studenter — røg vi saamænd tidt i Totterne paa hinanden og var dog lige gode Venner for det. Men Johannes er ikke længer den, han var i gamle Dage — det er Sagen!«

»Han mener vel, at I begge to skulde være vokset fra ligefremme Haandgribeligheder; og det har han da kun Ret i.«

»Men hvorfor har han ikke svaret paa mit Brev? Jeg foreslog, at vi skulde glemme den dumme Historie og tage hver sin Halvpart af Skylden. Du læste det jo selv. Nu er der gaaet to Maaneder, og jeg har ikke hørt et Ord fra ham. Hvad kalder du det?«

»Det har naturligvis ogsaa undret mig. Men jeg tror alligevel ikke, at Johannes gaar og bærer Nag. Det vilde da heller ikke ligne ham.«

»Du kender ham ikke, Meta.«

»Nej, det siger du jo. Men hvorfor tager du ikke en Dag ind til ham og rækker ham Haanden til Forlig. Det er dog vist bare det, han venter paa. Havde du gjort det straks, saa havde det hele været